

R o z s u d o k
V m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna v právnej veci žalobkyne **P. a.s.**, so sídlom v B., zastúpenej JUDr. P. B., advokátom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, o **142 883 617,82 Sk** (474 286,69 €) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 9 C 57/1999, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2008 sp.zn. 5 Co 471/2005, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 9. októbra 2003 č.k. 9 C 57/1999-253 (v spojení s uznesením z 5. februára 2004 č.k. 9 C 57/1999-264) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 118 210 622, 37 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne počnúc od 26.5.1999 do zaplatenia, náhradu trov konania 3 995 927,-- Sk a náhradu trov konania štátu 118 162,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku (o zaplatenie sumy 24 703 595, 45 Sk) žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku. Uviedol, že štát v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá za škodu, ktorá bola žalobkyni spôsobená vydaním

nezákonného rozhodnutia Ministerstvom financií SR z 31.3.1995 č. X. a rozhodnutia z 8.6.1995 č. X. - Sekr., ktoré boli rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.10.1995 sp.zn. 5 Sz 117/95 zrušené. Mal preukázané, že rozhodnutia žalovanej, ktorými bolo žalobkyni odňaté povolenie č. X. zo 6.4.1993 udelené jej podľa § 8 zákona č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch o pozastavení činnosti mali za následok vznik škody pozostávajúcej zo skutočnej škody a ušlého zisku žalobkyne, keďže v dôsledku týchto rozhodnutí bolo žalobkyni znemožnené podnikat' a vykonávať všetky činnosti na zabezpečenie jej príjmov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 15. februára 2005 sp.zn. 5 Co 93/2004 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach (vyhovujúcej a náhrade trov konania) zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť štátu trovy konania v sume 118 162,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet súdu prvého stupňa. Dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa o začiatku behu premlčacej doby, keď žalobkyňa sa o tvrdenej škode dozvedela najneskôr 30.11.1995 (doručenie zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). O predbežné prerokovanie nároku požiadala 27.11.1998, teda tri dni pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Vzhľadom na závery súdu prvého stupňa, dôvody odvolania a osobitnú úpravu premlčacieho práva na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. bolo podľa jeho názoru potrebné sa vysporiadať s otázkou, kedy došlo k skončeniu predbežného prerokovania nároku (6.5.1999, kedy bol žalobkyni doručený list Ministerstvom financií Slovenskej republiky o odmietnutí nároku pre nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutiami ministerstva a uplatňovanou škodou alebo 4.6.1999, kedy bol spísaný protokol z prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 8 zákona č. 58/1969 Zb.). Za nesprávny považoval záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku skončilo 4.6.1999 dokedy neplynula premlčacia doba. Podľa jeho názoru podmienka uskutočnenia predbežného prerokovania bola splnená, keď žalobkyňa 27.11.1998 požiadala ústredný orgán o predbežné prerokovanie nároku písomne a tento jej 6.5.1999 doručil písomnú odpoveď, v ktorej uspokojenie nároku na náhradu škody jednoznačne odmietol. Z tohto písomného prejavu ústredného orgánu nevznikajú žiadne pochybnosti o obsahu právneho úkonu, teda nie je potrebné ani pomocou výkladu objasňovať zámer ústredného orgánu týmto spôsobom

vyjadrený (dostatočne určitý právny úkon ústredného orgánu). Preto je nárok uplatnený žalobkyňou premlčaný v celom rozsahu a i keď nezanikol, súdom priznaný byť nemôže (námietka premlčania). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p. (absencia návrhu) a trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. októbra 2005 sp.zn. 2 Cdo 86/2005 na dovolanie žalobkyne rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Záver odvolacieho súdu o premlčaní nároku žalobkyne považoval za nesprávny z dôvodu, že od 30.11.1995 – kedy jej bolo doručené zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – do 26.5.1999 – kedy nárok na náhradu škody uplatnila na súde – po zohľadnení šesťmesačnej spočívajúcej premlčacej doby – od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, t. j. od 27.11.1998 do 27.5.1999 – neuplynula žalobkyni trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu.

Krajský súd v Bratislave (v poradí druhým) rozsudkom z 29. januára 2008 sp.zn. 5 Co 471/2005 (v spojení s opravným uznesením z 21. októbra 2009 sp. zn. 5 Co 471/2005) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením z 5.2.2004 č.k. 9 C 57/1999–264 potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 2 817 003 Sk k rukám právneho zástupcu do troch dní. Proti rozsudku pripustil dovolanie. Vzhľadom na záväzný právny názor najvyššieho súdu o nepremlčaní nároku žalobkyne dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky požadované zákonom č. 58/1969 Zb. na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Bolo preukázané, že rozhodnutia žalovanej, ktorými bolo žalobkyni odňaté povolenie (udelené podľa zákona č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch) a pozastavená jej činnosť, mali za následok vznik škody pozostávajúcej zo skutočnej škody a ušlého zisku žalobkyne. Za účelom vyčíslenia výšky škody boli vypracované dva znalecké posudky. Znalecký posudok č. 19 – 11/1998 z novembra 1998, vypracovaný na základe objednávky žalobkyne (znaleckou organizáciou C.) vyčísľil škodu v celkovej výške 142 739 183,89 Sk, z toho skutočnú škodu vo výške 33 595 274,30 Sk a ušlý zisk vo výške 109 143 909, 59 Sk. Správnosť metódy vyčíslenia ušlého zisku potvrdili tri odborné posúdenia slovenských teoretikov v tejto oblasti (Prof. Ing. J. A. Csc., Prof. V. K., Doc. RNDr. F. Š.). Znalecký posudok č. 48/2001 z júla 2001 vypracovaný na základe poverenia súdu prvého stupňa (znaleckou organizáciou I. spol. s r.o.) vyčísľil škodu v celkovej výške 150 291 698,32 Sk (uplatňovanú za obdobie od 5.4.1995 do 30.6.1996), z toho skutočnú

škodu vo výške 34 998 189,83 Sk a ušlý zisk vo výške 115 293 508,49 Sk. Tento považoval spolu s výsledkami ostatného dokazovania spôsobilým a postačujúcim podkladom pre rozhodnutie v danej veci. Námietky žalovanej, podľa ktorých položky tvoriace skutočnú škodu a spočívajúce v nákladoch na reklamu a propagáciu, obstaranie ochrannej známky a tzv. ostatných prevádzkových a finančných nákladoch, nie sú skutočnou škodu podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (nedošlo k zníženiu majetku poškodeného), nepovažoval za dôvodné, keďže škoda môže spočívať aj v znemožnení výkonu majetkových práv poškodeného, tzv. márne vynaložených nákladoch. Dôvodom vzniku takejto škody môže byť aj neoprávnený zákaz výkonu určitej činnosti, ako tomu bolo v danej veci. Márne vynaloženými nákladmi sú okrem nákladov na reklamu a ochrannú známku tiež mzdy pracovníkov, ktorí vykonávali určitú činnosť pred tým, než bola zakázaná, nájomné a ďalšie prevádzkové a finančné náklady, ktoré poškodený márne vynaložil. Námietka o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym konaním (žalovanej) je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Dovolanie pripustil na otázku zásadného právneho významu, za ktorú považoval otázku položiek zahrnutých do skutočnej škody spôsobenej žalobkyni nezákonným rozhodnutím žalovanej a to náklady na reklamu a propagáciu, náklady na obstaranie ochrannej známky a taktiež ostatné vyčíslené prevádzkové a finančné náklady a správnosť metód použitých pri výpočte náhrady škody vo forme ušlého zisku z podnikania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (ako aj rozsudku súdu prvého stupňa) podala dovolanie žalovaná. Žiadala ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietala nesprávne vyčíslenie škody za obdobie od 5.4.1995 do 30.6.1996, nesprávne vyčíslenie ušlého zisku ku dňu podania žaloby t. j. k 26.5.1999, neoprávnené vyčíslené náklady a inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedla, že škoda bola vyčíslená ku dňu 30.6.1996 t.j. do vydania druhého sankčného rozhodnutia zo 19.6.1996 (ako aj rozkladového rozhodnutia ministra financií z 8.1.1997), ktoré nie sú predmetom daného konania, prečo nemohli mať ani za následok vznik škody. Vyčíslená škoda za uvedené obdobie nie je správna aj z dôvodu, že žalobkyni bola licencia vrátená 30.11.1995 a hneď nasledujúci deň začala v neobmedzenom rozsahu podnikat' a spoločnosť P. a.s. (žalobkyňa) bola rozhodnutím valného zhromaždenia dobrovoľne zrušená s likvidáciou ku dňu 31.5.1996. Ušlý zisk bol znaleckou organizáciou vyčíslený ku dňu podania žaloby,

napriek skutočnosti, že nebola (nad rámec zadania úlohy súdom) na to oprávnená a jeho výška nemôže byť závislá od toho, ktorým dňom je žaloba podaná. Neoprávnené boli podľa jej názoru vyčíslené prevádzkové náklady (ako skutočná škoda) z dôvodu podnikania žalobkyne od 30.11.1995, náklady na právne zastupovanie, náklady za uverejnenie reklamných inzerátov a na obstaranie ochrannej známky (prínosy z nej plynuli tak pred vydaním jej rozhodnutia ako aj po 30.11.1995). Namietala, že pri vyčíslení výšky náhrady škody znalecká organizácia nevezala do úvahy postavenie a činnosť žalobkyne ako subjektu kolektívneho investovania, neskúmala a nezhodnotila situáciu v oblasti finančného, hlavne kapitálového trhu a neoboznámila sa ani s legislatívnymi podmienkami kolektívneho investovania v Slovenskej republike v danom období a že medzi podkladmi ňou použitými pri vypracovaní znaleckého posudku sa (zoznam uvedený v bode 2. 3. znaleckého posudku) nenachádza ani zákon č. 248/1992 Z.z. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch, ktorý bol v tom čase základným právnym predpisom upravujúcim pôsobenie subjektov v oblasti kolektívneho investovania.

Žalovaná navrhla dovolanie žalobkyne zamietnuť ako neopodstatnené a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Uviedla, že položky zahrnuté do skutočnej škody (náklady na reklamu a propagáciu, na obstaranie ochrannej známky a ostatné prevádzkové a finančné náklady) predstavujú tzv. márne vynaložené náklady a namietaná správnosť metód použitých pri výpočte náhrady škody vo forme ušlého zisku z podnikania nie je právnou otázkou, ale otázkou odborného postupu znalca pri jeho výpočte (voľby najvhodnejšej matematickej metódy výpočtu), z ktorého dôvodu nemôže byť ani predmetom preskúmania v dovolacom konaní. Poukázala na to, že žalovaná dovolanie založila na námietkach proti znaleckému posudku znaleckej organizácie I. s.r.o. a nezaoberá sa otázkou, či márne vynaložené náklady sú alebo nie sú skutočnou škodou. To zrejme z dôvodu, že v závere odvolacieho konania uznala, že skutočnou škodou sú a preto táto otázka už nie medzi účastníkmi sporná. K jednotlivým dovolacím dôvodom uviedla, že otázka obdobia, za ktoré je spôsobená škoda vyčíslená, nie je otázkou právnou, ale skutkovou a odvolací súd ju nepovažoval za otázku zásadného právneho významu (nepodlieha preskúmaniu v dovolacom konaní). Napokon táto námietka nie je dôvodná ani z vecného hľadiska, keď žalovaná nepochopila (alebo nechce pochopiť) podstatu škody vzniknutej jej nezákonnými sankčnými rozhodnutiami a škoda je správne vyčíslená za obdobie od 5.4.1995 do 30.6.1996. Jej zrušenie k 31.5.1996 žiadny vplyv na ňou uplatnenú čiastku náhrady škody nemá. Tiež

námietka nesprávneho vyčíslenia výšky ušlého zisku sa týka otázky skutkovej, nie právnej a nie je dôvodná ani z vecného hľadiska, pretože znalec ušlý zisk vyčíslil k 30.6.1996 (nie k podaniu žaloby). Tzv. márne vynaložené náklady boli ňou skutočne vynaložené dobromyseľne, keď sa o ich výšku znížil jej majetok a nemohla predpokladať, že v budúcnosti dôjde k situácii, ktorá znemožní vykonávať predpokladané a zákonom dovolané aktivity. Ide o druh skutočnej škody, ktorá je za takú považovaná aj v uvedenej odbornej právnickej literatúre. Zdôraznila, že márne vynaložené náklady nie sú zahrnuté v ušlom zisku a teda uplatňované duplicitne. Náklady na právne zastupovanie nepredstavujú márne vynaložené náklady, ale sú typickou skutočnou škodou, spočívajúcou v zmenšení jej majetku. Otázka správnosti ich vyčíslenia nie je ale otázkou zásadného právneho významu nastolenou odvolacím súdom, prečo nepodlieha preskúmaniu dovolacím súdom. Oprávnené je v znaleckom posudku vyčíslená tiež položka ostatné prevádzkové a finančné náklady z rozvedených dôvodov. Nemožno akceptovať ani námietku, že konanie je postihnuté inou vadou konania (týkajúcu sa záverov znaleckého dokazovania), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože žalovaná mohla rozhodnutie odvolacieho súdu napadnúť len z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Napokon vo veci boli za účelom vyčíslenia výšky škody vypracované dva znalecké posudky, ktoré dospeli nezávisle na sebe v podstate k zhodným záverom a vyčíslili náhradu škody v podstatne vyššej čiastke, než uplatnila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pred samotným posúdením správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti považuje dovolací súd za potrebné upozorniť, že vyslovením prípustnosti dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.) vymedzuje odvolací súd zároveň aj právnu otázku zásadného významu, pre vyriešenie ktorej v dovolacom konaní vytvoril priestor. Dovolanie v takomto prípade môže byť odôvodnené výlučne len nesprávnym právnym názorom,

zaujatým v napadnutom rozhodnutí, a to práve v tej právnej otázke, ktorá viedla k pripusteniu dovolania. Dovolací súd sa potom obmedzuje len na tie dôvody dovolania, ktoré spadajú do rámca prípustného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný tak rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd skúmal, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené procesné vady neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Odvolací súd pripustil dovolanie z dôvodu, že za otázku zásadného právneho významu považoval otázku položiek zahrnutých do skutočnej škody spôsobenej žalobkyni nezákonným rozhodnutím a to náklady na reklamu a propagáciu, náklady na obstaranie ochrannej známky a taktiež ostatné vyčíslené prevádzkové náklady a finančné náklady a tiež správnosť metód použitých pri výpočte náhrady škody vo forme ušlého zisku z podnikania. V dovolacom konaní predmetom posudzovania a vyriešenia môžu byť len právne otázky (na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený a ani vybavený procesnými prostriedkami – porovnaj § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Podľa § 1 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred notárstvom, v správnom konaní, ako aj trestnom konaní pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie.

Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 veta prvá citovaného zákona nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 1 až 17 zákona č. 58/1969 Zb.) je založená na súčasnom splnení troch podmienok : 1/ nezákonné rozhodnutie, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody. Súd v konaní o zodpovednosť štátu za škodu nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní, podmienka nezákonnosti rozhodnutia, od ktorej je odvodzovaný vznik škody, je splnená len vtedy, pokiaľ bolo právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené.

V prejednávanej veci (vzhľadom aj na záväzný právny názor vyslovený najvyšším súdom v uvedenom rozhodnutí o nepremlčaní nároku žalobkyne) odvolací súd vychádzal zo záveru, že boli splnené všetky podmienky požadované zákonom č. 58/1969 Zb. na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keďže rozhodnutiami žalovanej, ktorými bolo žalobkyni odňaté povolenie č. X. zo 6.4.1993 udelené podľa zákona č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch a pozastavenie jej činnosti mali za následok vznik škody, ktorá pozostáva zo skutočnej škody a ušlého zisku žalobkyne (v dôsledku týchto rozhodnutí Ministerstva financií SR bolo jej znemožnené podnikat' a vykonávať všetky činnosti na zabezpečenie príjmov spoločnosti), ktorý záver nie je ani predmetom prieskumu dovolacieho súdu (vymedzenie dovolacej otázky zásadného právneho významu).

Za účelom vyčíslenia skutočnej škody vzniknutej žalobkyni a ušlého zisku bolo vo veci (súdom prvého stupňa) nariadené znalecké dokazovanie, ktoré odvolací súd (spolu s ostatnými výsledkami dokazovania) považoval za spôsobilý a postačujúci podklad pre priznanie nároku uplatneného žalobkyňou, z ktorého vychádzal aj pri posúdení otázky položiek zahrnutých do skutočnej škody, konkrétne dôvodnosti zahrnutia do skutočnej škody nákladov na reklamu a propagáciu, na obstaranie ochrannej známky a ostatných vyčíslených prevádzkových a finančných nákladov a pri posúdení otázky správnosti metód použitých pri výpočte náhrady škody vo forme ušlého zisku z podnikania vychádzal z odborných posudkov (uvedených) popredných teoretikov z danej oblasti.

Z obsahu dovolania žalovanej vyplýva, že toto založila na námietkach proti obsahu znaleckého posudku (organizácie I. s.r.o.), z ktorého súdy nižších stupňov (okrem ostatných vykonaných dôkazov) vychádzali. V prípade, ak je prípustnosť dovolania založená výkonom rozsudku odvolacieho súdu, dovolateľ je ale oprávnený napadnúť rozsudok odvolacieho súdu len z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. t.j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia tej konkrétnej právnej otázky, pre riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie. Teda nie inej právnej otázky, pre riešenie ktorej odvolací súd dovolanie nepripustil (vyčíslenie škody za určité obdobie, vyčíslenie ušlého zisku k určitému dátumu, vyčíslenie nákladov na právne zastupovanie postavenie a činnosť žalobkyne). Dôvody, o ktoré žalovaná dovolanie opiera, nemajú jednak charakter právnych otázok zásadného právneho významu, pre ktoré odvolací súd dovolanie pripustil a jednak ide o otázky skutkové, ktorých riešenie predmetom prieskumu dovolacieho súdu (ako vyplýva zhora) byť nemôžu.

Pokiaľ ide o samotnú otázku zásadného právneho významu, pre ktorú odvolací súd pripustil dovolanie, ktorou je otázka položiek zahrnutých do skutočnej škody spôsobenej žalobkyni nezákonnými rozhodnutiami t.j. nákladov na reklamu a propagáciu, nákladov na obstaranie ochrannej známky a ostatných vyčíslených prevádzkových nákladov treba uviesť, že tieto predstavujú tzv. márne vynaložené náklady, ktoré sú aj podľa odbornej právnej literatúry (z ktorej súdy nižších stupňov vychádzali) považované za skutočnú škodu a ako skutočná škoda sú vyčíslené aj v záveroch znaleckého dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa. Z týchto záverov napokon vychádzal aj odvolací súd pri vyriešení otázky, pre ktorú pripustil dovolanie. Čo sa týka správnosti metód použitých pri výpočte náhrady škody vo forme ušlého zisku, tieto žalovaná vo svojom dovolaní nenamietala, preto neboli ani predmetom prieskumu dovolacím súdom, keď napokon možno prisvedčiť žalobkyni, že ide o otázku odborného postupu znalca pri výpočte ušlého zisku (voľba najvhodnejšej matematickej metódy tohto výpočtu).

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovanej sa prostredníctvom uplatnených dovolacích dôvodov a obsahového vymedzenia dovolania nepodarilo spochybníť správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, a preto dovolací súd jej dovolanie zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1

O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní nevyčíslila a iné trovy dovolacieho konania zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová